Újra

Emelkedett, emelkedett a nap a felhõtlen nyári égen, a tûzõ sugarak már kora reggel sápadttá szikkasztották a nagy fennsíkot; közepén ott a szakadék keskeny ere, ahol az oldalakban még homályos pára bolyong, alul még árnyékok és visszfények keverednek, aztán lassan ott is eloszlik a hajnal hûvöse. Lent a folyópart homokjában apró pont: a sugarak elérték Cipó összehúzódott testét, a meleg körbefolyta, átjárta, a görcsöket kiolvasztotta, vére lassan fölengedett, és egy finom dobbanással újra megindult a szíve. Kicsit kábultan fölemelkedett, hagyta, hogy tisztuljon a feje, aztán leverte magáról a port, és elindult, hogy körbejárja az ismerõs helyeket. Rögtön látta, hogy évek óta nem járt itt senki. A rom — mindig is rom volt, amióta az eszét tudja — teljesen üres volt, tisztára söpörték, mindent elvittek: nem hirtelen távoztak. A kanyon alján nyomokat hiába is keresne, a nagyobb zivatarok után az áradás mindig kitakarítja. Elindult lefelé a folyó mentén. Túl a kanyaron, a kiszélesedett fenék hordalékkúpján ott állt a régi gyümölcsös. Elhanyagoltan, de életerõsen, most is talált zamatos gyümölcsöt, szedett belõle. Majd kicsit megtisztogatja a fákat. A gazosban fajdok burrantak fel, aztán egészen közel leszálltak, talán még sosem láttak embert, könnyû lesz párat megfogni. Fent a sziklapárkányon most is élénk sürgés-forgás látszott: a galamb-telepet is gondjaiba veszi. Még tovább ment, addig, ahol szorossá szûkül a fenék, és dörögve zúdul le a víz vagy hetven méter magasságból. Egyetlen úton lehetett csak lemászni, a lezuhogó vízbõl kiváló mészkõnyelvek mögötti hasadékokban, barlangokban, lyukakon át. Lent belevetette magát a türkizkék tóba, olyan közel úszott a robajló vízeséshez, amennyire csak tudott. Régen számtalanszor próbáltak beúszni a vízfal mögé, de az erõs sodrás, a hatalmas erõvel visszacsapó vízpermet mindig visszalökte õket. Most is, háttal fordulva is alig kapott levegõt a rázúduló hideg vízszélben, ami mindig a vízesés aljából fújt kifelé. Lejjebb sodortatta magát, és kiült egy sima mészgátra, lábát a habzó vízbe lógatva. Nagy bíboroslepkék röpködtek körülötte — a permetvizes, mohás katlanfalon gyülekeztek. Fent csókák kergetõztek némán, a víz dörgése elnyomta a hangjukat. A türkizmedencékben, a csendesebb helyeken vénuszhaj fonalai lebbentek meg a tükrözõdõ napsugarak villódzásában. Percek vagy órák múltán felállt, ismét felkapaszkodott a vízesés fölé, vissza a romhoz, valamit még meg akart nézni. Oldalt volt egy keskeny mellékág, melynek üstszerû végében a falakról csorgó víz apró medencét táplált. Ide építettük rejtek-kunyhónkat a lentrõl felcipelt uszadékfák rönkjeibõl. Most úgy tûnt, nem lehet felmenni, egy leomlott, óriás szikladarab eltorlaszolta a hasadékot. Nemrég zuhanhatott le, mohák se telepedtek még meg az alján. A vízbe hasalva a fal szögletében azért át tudott csusszanni a szikladarab alatt. Ott állt a kunyhó, ajtaja gondosan betéve. Benyitott: ez nem volt üres, a falba vert szögekre lógatva katonás rendben sorakoztak a szerszámok, alattuk cserépedényekben különféle magvak, az asztalra odakészítve a gyufa és a gyertya, a fiókban elmosogatott evõeszköz, a polcon só és fûszerek. Az ágyon új szalmazsák, összehajtogatott pokróc, mellette a széken nyitott könyv, mintha valaki éppen csak kiszaladt volna valamiért, és bármikor visszajöhetne.

Cipó kilépett, nyitva hagyta az ajtót. A leszakadt sziklánál köveket görgetett egymásra, hogy fölülrõl könnyen megkerülhesse. Már alacsonyan járt a nap, lement a folyóhoz, ágakat gyûjtött. Nem volt nehéz dolga, most nem kellett messzire mennie, az áradások hozta uszadékfát régóta nem tüzelte el senki. A homokos parton vékony és közepes ágakból formás rakást készített, melléje vastagabb, tartósabb törzseket is odahúzkodott. Alágyújtott a kis máglyának, a tûz könnyen belekapott a kiszáradt fába,

ropogni kezdett. Cipó elnézett a folyó mentén, fel, a sziklakiugrás felé. Talán estére mi is hazaérünk. Ha nem ma, hát holnap. Bizakodjunk.